

Arrest

nr. 63 700 van 23 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 februari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 november 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in België in. Uit een consultatie in de Europese Vision-databank blijkt dat haar op 29 juli 2010 een visum type C voor toeristische doeleinden werd afgegeven door de Italiaanse autoriteiten. Op 17 december 2010 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een verzoek tot overname tot de Italiaanse autoriteiten.

1.2. Op 18 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten (...)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde op 08.11.2010 in België te zijn toegekomen. Eén dag later vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 21.04.1956 in Churichka en het staatsburgerschap van Armenië te bezitten.

Een consultatie in de Europese Vision-databank toont aan dat betrokkene op 29.07.2010 een visum type C (...) voor toeristische doeleinden werd afgegeven door de bevoegde Italiaanse autoriteiten.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 06.12.2010 dat dit haar eerste asielaanvraag is in België. Betrokkene verklaarde eveneens dat zij nooit elders in Europa asiel gevraagd heeft.

Betrokkene verklaarde dat zij op 08.11.2010 per vliegtuig vanuit Yerevan (Armenië) naar een onbekende locatie zou zijn gevlogen. Nog dezelfde dag zou betrokkene met een vliegtuig naar Brussel in België gevlogen zijn waar zij op 08.11.2010 aankwam. Betrokkene verklaarde dat haar paspoort achterbleef bij de persoon die hen naar hier begeleidde en dat zij nooit een visumaanvraag heeft gedaan en haar man de reis regelde. Eén dag later vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan.

Niettegenstaande betrokkenes verklaringen dat zij nooit een visum zou aangevraagd hebben, blijkt uit het positieve resultaat van de Europese Vision-databank dat er voor betrokkene wel degelijk een visum werd afgeleverd. Op basis van deze gegevens werd voor betrokkene op 17.12.2010 een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten gestuurd op basis van art. 9 § 4 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. Op 18.02.2010 (lees : 2011) hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van de bevoegde Italiaanse autoriteiten ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden die bepaald wordt in art. 18 § 1 van de Dublin II-verordening. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18 § 7 van de Dublin II-Verordening wordt Italië de verantwoordelijke staat en dient Italië over te gaan tot overname van bovengenoemd persoon. Wij hebben dit aan Italië laten weten via een Tacit Agreement op 18.02.2010 (lees 2011).

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over de asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet-correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat zij geen familieleden (heeft) in Europa (DVZ, vraag 24) en dat haar broer (...) in België zou verblijven en de Belgische nationaliteit zou bezitten. Met betrekking tot deze aangehaalde broer dient te worden opgemerkt dat (...) niet bekend is in het systeem van de DVZ. Wel terug te vinden is (...). Uit het administratief dossier van deze blijkt echter dat hij niet over de Belgische nationaliteit beschikt en eveneens niet erkend is als vluchteling onder de Conventie van Genève. Bovendien betreft het hier een broer van betrokkene die net als betrokkene meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van haar broer en valt derhalve niet onder de definitie van gezinsleden zoals bepaald in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is dan ook niet aan de orde.

Betrokkene werd tijdens haar gehoor op de DVZ van 06.12.2010 gevraagd of er een specifieke reden was waarom zij specifiek in België asiel wilde vragen. Betrokkene verklaarde dat dit is omdat haar broer in België is (DVZ vraag 25). Zoals hogerop reeds werd uiteengezet maakt betrokkene geen deel uit van het gezin van haar broer en valt derhalve niet onder de definitie van gezinsleden zoals bepaald in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is dan ook, zoals hogerop reeds werd uiteengezet, niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde verder met betrekking tot (haar) gezondheidstoestand dat zij gezond is (DVZ vraag 27).

Gelet op het voorgaande is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3 § 2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9 § 4 en art. 18 § 1 en art. 18 § 7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343 van 18 februari 2003. Betrokken zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

1.3. Diezelfde dag laat de bevoegde Italiaanse overheid uitdrukkelijk weten de verantwoordelijkheid te nemen voor de behandeling van de asielaanvraag.

1.4. Op 23 februari 2011 stelt de verzoekende partij een vordering in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 57.491 van 7 maart 2011 wordt deze vordering verworpen. De geplande repatriëring van 8 maart 2011 wordt geannuleerd. Op 8 maart 2011 wordt een vordering tot heropsluiting genomen.

2. Over de rechtspleging

In fine van haar verzoekschrift vraagt de verzoekende partij om de kosten ten laste te leggen van de verwerende partij.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn kosteloos voor beroepen die werden ingediend voor 1 april 2011, zodat alleen al om die reden geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift in haar enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

3.2. In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, oordeelt de Raad als volgt :

3.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 1981, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.2.2. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

3.2.3. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.2.4. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

3.2.5. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.2.6. Het risico op een onmenselijke behandeling ingevolge de Italiaanse asielprocedure werd door de verzoekende partij voor het eerst aangevoerd in haar verzoekschrift waarmee zij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid instelde tegen de bestreden beslissing. Dit argument wordt in het huidige verzoekschrift hernomen. De verzoekende partij kan dus niet gevolgd worden waar ze de overheid in essentie verwijt geen schriftelijke garanties te hebben gevraagd aangaande een correcte behandeling van de asielprocedure en aangaande de mogelijkheden tot opvang. Bij gebrek aan enige indicatie kan het de verwerende partij immers niet ten kwade worden geduid de thans in het voorliggend verzoekschrift voor het eerst aangevoerde specifieke vrees niet te hebben onderzocht. Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door de verzoekende partij aangevoerde problematiek, zodat haar betoog op dit punt feitelijke grondslag mist.

Tegenover het motief in de bestreden beslissing dat de asielaanvraag van de betrokkene zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht, stelt de verzoekende

partij in haar verzoekschrift dat op basis van recente rapporten duidelijk blijkt dat de omzetting van onder meer de Procedurerichtlijn en de Opvangrichtlijn niet correct gebeurde, en dat een aantal aspecten van de Italiaanse procedure in strijd is met deze richtlijnen. Deze informatie betreft zij uit een door haar gevoegd rapport met de titel “Asiel in Zuid-Europa”, van de hand van A. Ricci Ascoli, jurist bij de afdeling Programma's Mensenrechtenbeleid van Amnesty International.

Dit algemeen artikel volstaat op zich evenwel niet om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM. Meer nog: de auteur zelf schrijft in haar inleiding dat ze “niet denk(t) dat met succes een Dublinoverdracht kan worden voorkomen”. Bovendien blijkt dat het artikel zelf aangeeft dat het rapport aangaande de verhoren door de *Commissione Centrale* dateert van 2005 en dat de *Commissione Centrale* ondertussen is opgevolgd door de *Commissione Nazionale*, alsook dat het niet bekend is of de manier van horen en de lengte en de inhoud van de interviews is gewijzigd. Voorts blijkt het verslag een aantal onzekerheden weer te geven en zich grotendeels toe te spitsen op de specifieke problemen die asielzoekers die via het eiland Lampedusa in Italië aankomen, ondervinden. Aangezien de verzoekende partij door de Belgische autoriteiten zal worden overgedragen aan de Italiaanse overheid, toont zij op geen enkele wijze aan dat deze informatie erop wijst dat in haar geval een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt. Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot het door haar bijgevoegde internetartikel met als titel “Le HCR mène des entretiens avec des demandeurs d’asile refoulés en Libye” dat ook specifiek betrekking heeft op de bootvluchtelingen die voor het eiland toekomen.

Waar de verzoekende partij nog doet gelden dat geen garantie werd gevraagd voor wat betreft de mogelijkheid tot voortzetting van de opgestarte medische behandeling, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij verklaarde in goede gezondheid te zijn, hetgeen wordt ondersteund door het administratief dossier. De verwerende partij kan derhalve bezwaarlijk ten kwade worden geduid dat zij, bij gebrek aan gegevens desbetreffend, geen garanties heeft gevraagd. Overigens houdt de verzoekende partij het in haar verzoekschrift bij een loutere bewering, zonder meer, die geenszins volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. In zoverre de verzoekende partij zou doelen op de mogelijkheid tot voortzetting van de opgestarte medische behandeling van haar echtgenoot, moet worden verwezen naar de beslissing die in zijn hoofd werd genomen en die thans niet het voorwerp is van de onderhavige vordering.

3.2.7. *In casu* brengt de verzoekende partij geen enkel element aan dat doet blijken, in haren hoofd, van een gegronde vrees voor foltering en of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De verzoekende partij maakt derhalve geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

3.3. In zoverre in het enige middel de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet worden aangevoerd, oordeelt de Raad als volgt :

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, verwijt de verzoekende partij de verwerende partij in essentie dat in de bestreden beslissing niet correct werd gemotiveerd dat haar asielaanvraag door de Italiaanse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht. Bij gebrek aan enige indicatie, laat staan bewijs, dat dat in haren hoofd anders zou zijn, blijft deze motivering overeind. Wat betreft de garanties aangaande de mogelijkheid tot voortzetting van de medische behandeling, kan worden verwezen naar hetgeen onder punt 3.2.6 werd gesteld. Dit middelonderdeel is evenmin gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS